

Ivan Lutz •

ZOVITE JU ZEMLJA

Ivan Lutz

ZOVITE JU ZEMLJA

Biblioteka
44°N i 20°E

Urednik
Nikola Petaković

Copyright © 2013 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

Ilustracija na naslovnoj strani: Andrej Bartulović

ISBN 978-86-7702-296-9

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, prešampavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2013.

Ivan Lutz

ZOVITE JU
ZEMLJA

Čarobna
knjiga

I

*Svi mogu slušati,
rijetki žele oslušnuti,
ali samo probrani, zapravo,
čuju budućnost.*

– Gospodine, stigao je!

Zureći kroz prozor svoje kabine, prema doku Svemirske stanice, Administrator kao da nije čuo mladog časnika, već je nastavio hipnotizirano pratiti velike metalne kutije kako nestaju u skladišnom prostoru broda-grdosije. Kao voditelj Svemirske stanice, doveo je sve njezine sustave do optimalnih mogućnosti, pripremajući se za sutrašnji dan; već četiri godine nije kročio na Matični planet – nije htio, niti je u ijednom trenutku za time osjetio potrebu. Onoga dana kada je podigao svoj šatl prvom kozmičkom brzinom, pozdravio se, doduše potihlo, sa svime što je ljudski rod gradio stoljećima, i pripremao se za zadatak postavljen pred njega.

– Gospodine Administratore? – ponovio je časnik.

– Da, Turk, čujem te – gotovo sjetno i prigušeno odgovori.

– Sve je spremno. Čekamo vas.

Nastala je minuta tišine. Jezivi zvukovi škripe metala dopirali su sve do najvišeg kata.

– Velik *momak* – progovori Administrator ne skidajući pogled s prozora.

– Da, gospodine.

– Možeš ići! Dolazim.

Turk vojnički pozdravi i okrene se na peti. Trebalo je sedam koraka, od plave linije zapovijedanja na podu, do izlaznih vrata Administratorovog ureda. Na petom koraku začuje:

– Turk?

– Da, gospodine?

Administrator se okrene prema mladom časniku i uzme svečanu jaknu prošaranu činovima sa srebrne vješalice. Polako je navuče preko ramena.

– To je to? – upita blagonaklono Administrator.

– Izgleda tako, gospodine.

– Jesu li putnici na mjestima?

– Na mjestima i dekontaminirani, gospodine. Sve kako ste naredili.

– Vrlo dobro, Turk.

Administrator krene prema časniku, tik do njega zastane, prihvati ga za rame, potapša očinski nekoliko puta i propusti ispred sebe kroz mehanička vrata ureda.

* * *

Ispunjena pokretima, prijemna hala Svemirske stanice bila je užurbano mjesto. Administrator je hodao brzo, dok je Turk, prateći njegov hod, gotovo posrtao pri svakom koraku. Pozdravljajući kimanjem glave sve na koje bi naišao usput, Administrator se uputi pred dekompresijsku komoru na

drugom kraju. Bio je to hod od dva kilometra, a on je žurio jer brod koji će svaki trenutak kliznuti iz komore prevozi najvažnijeg putnika današnjeg vremena.

Zidovi prijemne hale, visoki točno 76 metara, zatvarali su – opet točno – sedamsto šezdeset milijuna kubika prostora. Ljudi u skafanderima svih boja trčkarali su okolo i užurbano se pripremali za veliki trenutak. Pokoji bi zastali i vojnim pozdravom pozdravili Administratora, potom brzo nestali u svojim mislima, koncentrirajući se za trenutni posao. Stotine vozila, radnih androida, mehaničara i magnetnih traka radilo je punim kapacitetom. Više nije bilo vremena za štednju, a svi energetske resursi skupljani tijekom četrdeset godina skupljani su upravo za sutrašnji dan.

Administrator okrene glavu nadesno i ponovno se zagleda u brod-grdosiju pripijenu za Svemirsku stanicu. Gotovo dva puta veći od Svemirske stanice, stajao je mirno i usklađeno se rotirao zajedno sa Stanicom, pokazujući samo uski bok tovarnog prostora. Administrator zastane. Njegove plave oči mirovale su i hipnotizirano brojale kutije na pokretnoj traci. Pogleda na sat.

– Koliko imamo vremena? – upita Turk.

– Desetak minuta. Brod je ušao u 6.03.

Administrator provuče ruku kroz sijedu kosu ne spuštajući pogled s usidrenog broda. Zavuče ruku u hlače i prinese ustima tanku dugačku cigaru. Turk automatski izvuče upaljač i škljocne. Uvukavši prvi dim, Administrator duboko udahne.

– ZX 00. Kakvo ime za ovakav stroj? – kiselu se nasmije.

– Mislim da je trebalo da se zove Zeus ili Odisej, ali odustali su – primijeti Turk.

– Ha, ne znam, ali inženjer koji ga je projektirao morao je smisliti nešto bolje... ipak je *Grdosija* sve što će ostati... ovako... – zamišljeno otpuhne dim.

– On ga zove samo Z(Zed), a novi američki kapetan prihvatio je naziv. Mislim da se ustalio kod posade.

– Majko božja! Kakva smijurija. Idemo, dekompresija će završiti svaki čas.

Uglačanom čizmom zgazi opušak o metalni pod i krenu preko prijemne hale. Zeleno svjetlo na dekompresijskoj komori upravo se uključi, a velika klizna vrata otvore se. Iz unutrašnjosti komore klizne, vođen tračnicama, mali šatl i uputi se u veliki žuti krug pristaništa. Vrata se otvore, a dva radna androida dovuku pokretne stepenice i precizno ih postavu na predviđeno mjesto.

Iz šatla, teškim korakom, izađe čovjek sijede kose i mudrog pogleda. Maskirna uniforma visjela mu je oko mršavog tijela, pa se moglo zaključiti da je i nekoliko brojeva veća. Prašina mu je padala s ramena, a poderani džepovi na uniformi ukazivali su na užurbani polazak šatlom. Jedna nogavica, svezana u čvor oko razine koljena, klatila se slobodno dok se štakama spuštao niz stepenice. Izborano lice, puno brige pomiješane s olakšanjem, odavalo je cijelu dramu koja se dogodila *tamo Dolje*.

Iza njega, dva vojnika trudila su se pomoći – tako da bi ga pridržavali dok silazi – što je on kategorički odbio i vjerojatno psovkom natjerao mladiće na prisilno salutiranje. Na dnu stepenica čekala su električna kolica posebno ulaštena za važnog putnika.

– Gospodine Predsjedniče, dobro došli na Svemirsku stanicu *Esper* – rekao je Administrator salutirajući i pruživši ruku čovjeku kada je već sjeo u kolica.

– O, Roberte, hvala. Bolje vas našao. Mislio sam kako nikada neću vidjeti Stanicu, ali ipak, evo me – nasmije se.

– Vaša posada je posljednja uspjela iskoristiti tornjeve. Svi, pa uključujući i one na oceanu i na Sjevernoj polutki, uništeni su.

– Znam, znam... poslali su nam izvještaj, ali čini mi se da je komunikacija također pukla. Posljednju informaciju primili smo prije 45 minuta, od tada ništa – učtivo je rekao Predsjednik.

Administrator nastavi:

– Nažalost, niti jedan satelit nije više u funkciji. Ta antimaterijska sranja, oprostite na izrazu, uništila su cijelu komunikacijsku mrežu. Jedva da imamo navigaciju.

Čovjek u kolicima nasmijao se od srca, uhvatio za grudni koš i kroz smijeh progovorio:

– O, Roberte, uvijek si znao birati riječi u društvu političara. Nego... kada je polazak?

– Sutra u 12.00. Zadnje kabine se dekontaminiraju, a materijal se lijepi za bokove. Završit će večeras, ako ne i prije.

Predsjednik u kolicima pogleda brod-grdosiju na drugom kraju hale. Kroz otvore na visokim zidovima nazirao se spremnik jedara. Cijelom je dužinom Stanice zaklanjao otvoreni prostor na suprotnom kraju. Visina Grdosije nije se mogla procijeniti s mjesta gdje je Predsjednik sjedio, ali po položaju kabinskih prozora, dalo se naslutiti da je znatno viši od 76 metara. Administrator također okrene glavu u tom smjeru.

– Nisam mogao niti pretpostaviti njegovu veličinu – tihim glasom punim oduševljenja progovori Predsjednik.

– Da, velik momak – potvrdi Administrator.

Predsjednik odmahne glavom kao da izlazi iz dnevnog sna. Prene se iz razmišljanja te pogleda Turka i Administratora.

– Nadam se da je hrana spremna, Roberte. Ogladnjeli smo izvlačeći živu glavu.

– Naravno, Gospodine... Pripremili smo posebno za...

– A zaboga, Roberte – prekine ga Predsjednik – nisi valjda povjerovao u onu glupost sa svinjskim koljenicama. Nikada ne vjeruj onome što pišu novine! Jebeni novinari!

Nasmije se od srca i odveze kolica od odbora za doček. Dva vojnika, Turk i Administrator, ispraćali su pogledom sijedog čovjeka u električnim kolicima. Udaljivši se od njih nekoliko metara, ne okrenuvši se, već vozeći prema liftu, predsjednik vikne i podigne prašnjavu ruku u zrak:

– Pečena kobasica i senf. To su trebali napisati, prokletnici!

Administrator podigne desnu ruku i uključi komunikacijski uređaj.

– Hale, čuješ li me?

– Da, gospodine, izvolite.

– Predsjednik ima novu narudžbu.

– Slušam, gospodine.

* * *

Veliki sat u predsjedničkoj sobi pokazivao je 19.37. Predvečerje na Svemirskoj stanici odjednom je postalo mirno i spokojno. Svjetla su se lagano isključivala, a duž velike prijemne

hale samo je pomoćna rasvjeta obasjavala ocrtane staze. Prividna zagušena svjetla simulirala su zalazak Sunca pripremajući ljude na počinak. Tek pokoji radnik vraćao bi se u spavaonicu i remetio koracima nesvakidašnji mir.

– Završili smo – rekao je Administrator sjedeći pognut za šahovskom tablom. Preko puta, Predsjednik je zamišljenim pogledom smišljao sljedeći potez.

– Upravo na vrijeme, Roberte. Upravo na vrijeme.

Predsjednikov bijeli skakač opiše slovo L preko crnog Lovca.

– Kakvo je stanje tamo *Dolje*, Predsjedniče? Tko je ostao? Administrator otvori kraljevog pijuna za jedno polje.

– Baš onakvo kakvo zamišljaš, Roberte. Ne postoji čovjek koji nije izgubio nekoga. Dolje je... pakao, Roberte.

– Čuo sam što se desilo. Moja sućut, gospodine.

Predsjednik napravi rokadu i hladno privuče cigaretu ustima. Administrator mu pripali. Kimanjem glave u znak zahvale, Predsjednik skupi obrve naglašavajući oči koje su previše toga vidjele.

– Prije sedamnaest dana ispalili su prvu antimaterijsku bombu. Nezamislivo. Mi smo imali dvije, istok je imao jednu. Sva sreća pa vam je zabranjena slika s planeta... Troje djece... Roberte... troje djece.

U Predsjednikovom glasu osjetilo se trzanje i napor. Više nije gledao šahovsku tablu, nego kroz nju.

– Moji unuci... izbrisani u djeliću sekunde. Znaš, igrali su se rata ispred kuće. Moj sin... ih je ostavio na čuvanje... sigurnije je... mislim, najsigurnije kod Predsjednika Zapadnog saveza...

– Polako, gospodine Predsjedniče – rekao je smireno Administrator – niste mogli ništa učiniti. Baš ništa. To je velika tragedija, ali da smo mogli spriječiti krvoproliće, pa spriječili bismo ga, zaboga...

– Krvoproliće!? – uzbuđeno progovori Predsjednik. – Nije to krvoproliće, Roberte, to je potpuno uništenje!

Administrator povuče pijuna iznad daminog lovca najavljujući damin gambit. U tišini zapali cigaretu.

U nekoliko minuta tišine, dva zamišljena čovjeka vukla su nasumično šahovske figure. Svaki za sebe, razmišljali su o prošlosti ljudskog roda, o vlastitoj prošlosti, o najdražima...

– Ali znaš – prekine tišinu Predsjednik – možda je i bolje ovako.

– Predsjedniče? – obazrivo upita Administrator.

– Vidiš, Roberte, *Dolje* više nema neprijatelja, iz jednostavnog razloga što nema budućnosti. Ljudi u strahu uništavaju sve što vide i dotaknu, međusobno se ubijaju bez žaljenja i grižnje savjesti. Moj geolog kaže kako se Planet već počeo urušavati sam u sebe. Zaboga, južna tektonska brazda je dvjesto kilometara široka. Pitanje je dana... možda mjeseca kada će se potpuno uništiti. Pitam ja tebe: kako odgajati djecu u svijetu koji nema budućnosti? Svijetu kojemu je budućnost ova jebe-na Grdosija? Kako, Roberte?

– Moram priznati da ste u pravu u onom djelu o budućnosti, gospodine, ali naš nagon za preživljavanjem je jači od...

– Ma koji nagon za preživljavanjem!? – prekine ga Predsjednik i udari kulom o tablu. – Ovih tisuću i nešto ljudi u Grdosiji dokaz je *našeg nagona*. Samo je pitanje dana kada će se i oni pobiti, kada će podleći incestu... doktori tvrde... ma svi... o bože!

Predsjednik je zastao u rečenici i zavezao se od stola. Prišao je prozoru i zagledao se u praznu Prijemnu halu ispod njihove razine.

– Izgubili smo sve, Roberte... Sve, a da toga nismo ni svjesni.

Predsjednikov hladni pogled sjekao je prostor iza stakla, mutno promatrajući neku udaljenu, nepostojeću točku na kraju hale. U sobi je zavladała tišina. Administrator ispravi leđa uz zvuk olakšanja i istegne se.

– Neke stvari, gospodine Predsjedniče, ne možemo vratiti. Skromnog sam mišljenja kako moja briga neće znatno utjecati na ishod. Prestao sam brinuti davno... Ma, više se i ne sjećam tog dana.

– Znam, Roberte, znam. I svjestan sam toga.

Okrene se prema Administratoru i prijateljski ga pogleda. Poput gumene lutke vrati se u prijašnji položaj i ponovno se zagleda kroz prozor kabine.

– Bio sam najmoćniji čovjek na Svijetu pa nisam mogao učiniti ništa. Situacija je izmakla kontroli i prije nego smo uopće počeli shvaćati što se događa. Sve nas je prerasla. A sada je kraj...

Predsjednik se zamisli. Administrator nije htio prekidati njegove misli. Šutjeli su nekoliko minuta. Predsjednik odmjeri usidreni Jedrenjak na suprotnom kraju stanice i pogled mu zastane na monitoru koji je snimao cijelog Grdosiju izvana. Mogao je razabrati njegovu pravu veličinu, jer vidjevši ga iz šatla, nije mogao u tako kratkom vremenu prepoznati sve njegove konture. Dvostruko, možda i trostruko veći od Svemirske stanice *Esper*, bljeskao je u crnom svemiru poput

božićne jelke. Otvori kroz koje je dopirala svjetlost konstantno su mijenjali boju, a iza debelih prozora kabina moglo se vidjeti komešanje. Nije raspoznao nikoga jer je staklo impregnirano različitim vrstama metala, gubilo je prozirnost i propuštalo isključivo svjetlost. Mogao je samo pretpostaviti što se događa iznutra. Sutra, sutra će razgovarati s novim američkim kapetanom posljednji put, posljednji put... a onda... a onda je gotovo. Zed, zajedno sa svojom posadom od tisuću i nešto ljudi, vinuće se u svemirsko prostranstvo i ostaviti sve ljude na Stanici iza sebe. Negdje u blizini Merkura otvorit će svoja kilometarska jedra i uključiti magnetski štit. Sa znatnim ubrzanjem, već za mjesec dana, napustit će Sunčev sustav. Mogao je biti s njima, ali odbio je tu privilegiju. Htio je ostati i tako, po njegovom shvaćanju, zauvijek završiti kao *Čovjek*. Ljudskost je bilo nešto neprocjenjivo, vezano za Matični planet, vezano za rijeke, planine, obitelj... Ne za Grdosiju Zed, jedini međuzvjezdani jedrenjak napravljen rukama *pravog Čovjeka*.

– Možda bi trebali završiti partiju, Roberte? – progovori Predsjednik i pride malom stolicu te spretno zakoči kolica. Administrator je već držao čašicu konjaka u ruci i palio drugu cigaretu. Uz šaljivu psovku potvrdno odgovori.

Izvukli su remi.

* * *

Nitko nije spavao tu noć. Žamori su dolazili iz kabina, ljudi su šetali po Stanici, ultrazvučni tuševi radili su cijelu noć, sportska dvorana nije imala slobodnog termina, a kava je mirisala svaki čas. Kada su se svjetla počela uključivati, najavljujući

jutro, svi radnici *Espera* obukli su svečana odijela i spuštali se tiho, bez glasa, prema Prijemnoj hali. Metalne stepenice su vrištale pod topotom ljudi. Rukohvati su se drмали i titrali minutama nakon puštanja, a samo su sobe radnika, vojnika, kabine časnika i zapovjednika bile prazne i mirne, tihe, nečujne, spokojne bez ikoga u njima. Svi su se nalazili na jednom mjestu. Metež nije dugo potrajao, a uvježbanim manirima složene su vrste po boji odore, po rodu, po činu, i svaka je imala svoga nadređenog na čelu. Složeni po linijama zapovijedanja, precizno i ravno, svi u stavu mirno kao računalom programirani. Iako je stvoren dojam da ti silni redovi i vrste ljudi ne mogu biti precizniji, nakon jednog glasnog zapovjednog tona, začuje se zvuk udaraca točno četiristo i nekoliko ruku o bedro, a vrste se još više utegnu u pravac.

Na prazan prostor između ljudi kroči Predsjednik (više se zavezao onako nonšalantno upravljajući kolicima), a iza njega Administrator i vjerni mladi časnik Turk. Dok je prolazio pokraj mladih vojnika, radnika, čistača i inženjera, na licu svakoga od njih prepoznao je ponos i tugu pomiješanu u osjećaj koji bi se mogao klasificirati kao sjeta; no nisu bili sjetni – to je znao duboko u sebi. Ponegdje namršteni, ponegdje kiselomlasi, zapovjednici su i danas držali sve konce ove čudne vrste, čete, skupine, grupe, plemena – ljudi. Kao da je poziv na jutarnji boj, u stavu mirno s ispruženim dlanom preko čela, stajali su ponosno i smjelo, želeći se svidjeti Predsjedniku.

A Predsjednik...

On je vidio svu silu parodije ljudskog duha, ali ipak iskru i nadu u očima ovih mladića. Prestao je gledati ljude i, okrenuvši

glavu ravno ispred sebe, krajičkom oka uočio nepoznatog mladog vojnika kako ponosno gleda Grdosiju na drugom kraju hale. Ravno držeći glavu, Predsjednik u jednom pogledu anonimca shvati svu veličinu zadaće pred Grdosijom.

Osjeti olakšanje što ne ide s njima.

Stigavši do kraja prostora ograđenog žutom, niskom, pletenom ogradom, Predsjednik zastane, okrene se i pozdravi sve prisutne u hali. Prijeđe na malu platformu koja se spustila za koji milimetar pod njegovom težinom, a mala vratašca provuku kromirane šipke okomito, praveći pri tome ogradiću visoku nekoliko desetaka centimetara. Platforma zakoči metalnim klinovima Predsjednikova kolica i hidraulika zazviždi najavljujući podizanje. Ugodnom brzinom krene prema gore – okrenut prema cijeloj posadi *Espera*. Na pet-šest metara visine, zastane, a iza njega, na velikom metalnom zidu Staniće, pojavi se – malo manji od zida – odraz projektirane slike. Na slici (zidu), stajao je mladi časnik, sav prošaran ožiljcima kraj očiju i velikom, tek zaraslom, brazdom na čelu. Činovi su bljeskali na drhtavoj slici projektora, a kameno ozbiljno lice časnika isijavalo je smjelošću i poštenjem.

Predsjednik se obrati ljudima ispod sebe. Vrsta se naočigled Predsjednika, i na njegovo opće zaprepaštenje, stegne u još pravilniju formu. Ravna kao brušeni dijamant – *Vrsta* se pretvorila u uho.

* * *

Kapetan Pollard nadgledao je programiranje rute i usklađivanje putanje po kojoj bi trebali krenuti. Dok ne izađu iz

Solarnog sustava, najbolje je bilo prepustiti auto-pilotu manevre, koje ionako niti jedan čovjek nije mogao izvesti. Postojao je dotični Hank Hertz, čudo od Nijemca, najbolji vojni pilot već generacijama, ali kapetan Pollard nije ništa prepuštao slučaju, a Hertz je marljivo radio na proračunima i slijedio zapovijedi. Iako je, istina, bio uvjeren kako može izvesti manevar trzaja kod izvlačenja jedra a da se pri tome ne strmoglaviti na Merkur, držao je jezik za zubima i pokoravao se nadređenima kao svaki drugi vojnik.

Pollard je bio i ostao prvi izbor Zapadnog saveza. Iako su države izgubile imena, američki kapetan davao je sigurnost Odboru jer su, mada to neki nisu priznavali, prednjačili u svemirskim istraživanjima već stoljećima. Najbolji kadet vojne akademije i najinteligentniji među svim kandidatima bio je Bjelorus Nikola Kolas, ali je bio *previše mekan* kada je zapovijedanje u pitanju. Zauzeo je mjesto prvog časnika i desne Pollardove ruke.

Pollard, s druge strane, nije komplicirao, te je znao bespogovorno izvršavati zapovijedi, improvizirati ako je bilo potrebno i nije se libio riskirati u težim situacijama. Bio je idealan čovjek za kapetana Zeda. Ne previše visok, oko 175 centimetara, bio je svijetle puti i oštrog pogleda. Ožiljci ispod oka podsjećali su na dane borbi *Dolje*, a svježje ukopana brazda na čelu, posljedica naglog otvaranja hidrauličnog poklopca u D-sektoru, bila je još samo jedno obilježje golemog iskustva koje je posjedovao.

Već sedamdeset i devet sati trajale su pripreme za polazak. Pregledavao je svaki djelić broda, iako ga nije mogao pregledati u tako kratkom vremenu, čitao je izvještaje svih časnika

zaduženih za pojedine palube. Problema nije bilo. Tek pokoji tehnički, lako rješiv i brzo zaboravljen. Posada, njih pedeset i sedam odabranih, smještena na svoja mjesta, spremna na polazak, spremna za putovanje. Sam Zed brojio je točno tisuću dvjesto i sedamdeset ljudi više, izabranih logičkom metodom Zapadnog saveza. Smješteni po jedrenjaku, sustavno, matematički, svaki sa svojom svrhom, iako je svrsishodnost svakoga tko nije član posade trebala doći do izražaja tek u godinama koje dolaze, koje će doći, koje bi trebale doći. Putanja jedrenjaka ucrtavala se satima kroz fotonsko polje hologramskog monitora, piksel po piksel u trodimenzionalnom sučelju, migoljila kroz polja asteroida, planeta, poznatog svemira, ne baš prijaznog i ne baš toliko poznatog. Više je stvari nasumično birano koristeći vjerojatnost i predviđajući kaos plutajućih tijela i tjelesa svemirskim prostranstvom. Kolas pridigne glavu, počese nos, izda naredbu za spremanje rute i pridigne se iz stoca prvog časnika.

– Kapetane! Dekontaminacija je uspješno završena i s posljednjim kontejnerima. Mikroorganizmi i bakterije postoje samo u tragovima, samo nekoliko sekundi na vanjskoj oplati Zeda. Većinom su mikroaerofilne.

– Vakuum odradi svoje? – doda kapetan sjedeći na svom mjestu vidno umoran.

– Da, gospodine, upravo tako.

– Kako stojimo s elektromagnetima? Jučer smo imati poteškoće u simulaciji.

– Bio je problem u struji, kapetane. Sustav odvajanja pravljen je tako da se koristi samo jedanput. Simulacija je pogriješila, ne mi. Bez brige, odvojit ćemo se, to vam obećavam.

– Nadam se da nećemo otrgnuti nešto usput.

Kapetan se pridigne iz naslonjača i prijeđe zapovjedni most cijelom dužinom. Bio je to uzak prostor od svojih nekoliko metara u širinu (točnije devet metara) i dvadeset metara u dužinu, racionalno raspoređen za tek nekoliko ljudi. Veliki jedrenjak nije rasipao prostor, bio je podređen funkcionalnim kabinama, svrsishodnim prostorima u službi svojih putnika. Na samom kraju zapovjednog mosta nalazio se veliki ekran zauzimajući cijelu širinu zapovjednog mosta. Pollard mu priđe i zagleda se u njega. Kamere su projicirale prostor ispred Zeda, a kada bi došle u mrtvi kut od sto osamdeset stupnjeva, nazirao se tanak obris Planeta na koji se nikada neće vratiti. Razazna istočnu polutku i ogromni ocean. Ispruži ruku i prividno uhvati planet između dva prsta, kao lopticu dok je bio dječak, zažmirivši pri tome na jedno oko. Kamera se počne vraćati, iznova opisujući polukrug, a na mjestu između Pollardovih prstiju nastane crnina i beskrajan prostor Svemira.

– Javljanje je za sedamdeset i tri minute, Kolase. Reci posadi da bude spremna. Puno je posla, možda su neki... – zamisli se i primjeni tonalitet oštrog zapovjednog glasa – ... zaboravili da je to danas.

Kolas salutira i uputi video-poziv, podsjećanje, svim članovima zapovjednog mosta, da za sedamdeset i tri minute kreće javljanje i pozdrav sa Svemirske stanice *Esper*.

* * *

Pregledavajući sustave jedan po jedan, Pollard je želio *ubiti* vrijeme, ali isto tako želio je usporiti vrijeme, možda ga i vratiti,

samo kako bi još jednom kročio nogom na Planet i šutnuo kamen prema velikom oceanu kraj kojega je rođen. Svi sustavi su bili besprijekorni. Na sve tri palube, zapovjednoj, znanstvenoj i građanskoj, sustavi su funkcionirali onako kako su programirani. Bio je zadovoljan zbog predanosti i ozbiljnosti svih prisutnih na Zedu, nešto je u zraku govorilo kako dišu kao jedno, kao jedno veliko, primitivno, tek rođeno biće. Netom skeniravši znanstvenu palubu, na kojoj je predviđeno četrismo pedeset i šest ljudi, senzor ne očita sjeverno krilo, već napravi prazninu na hologramskom monitoru, kao raspucanu, kamenom razbijenu rupu u virtualnom staklu.

Na kontrolnoj ploči pritisne zeleno, kao dlan veliko dugme, a na ekranu se pojavi neugledan mršavi starčić u bijelom mantilu koji je još više pojačavao bljedilo njegove kože.

– Kapetane? Izvolite! – uljudnim glasom progovori čovjek.

– Skeniram sektore. Polazak je za pola sata. Zadnja provjera. Sami znate da ne možemo vidjeti vaš sektor na sensorima – uzvratio je uljudnost kapetan.

– Sve je u najboljem redu. Upravo smo napravili dijagnostiku cijelog sustava. Šaljem uvid u energetska postojanost.

Na ekranu se otvori još jedno polje i prikaže dijagnostiku sjevernog krila. Sve je bilo u najboljem redu pa čak i više nego dobro, jer su sustavi radili na pola snage, a proizvodili enormnu količinu energije. Pollard zadovoljno kimne glavom i isključuje vezu s neuglednim starčićem.

To Sjeverno krilo i sva tajanstvenost oko njega bili su kamen spoticanja kada je izabran za zadatak. Niti jedan kapetan, ma koliko neiskusn bio, nije želio imati na brodu nešto što ne poznaje, nešto u što ne može imati uvid, nešto strano.

Možda najgori od svih stečenih osjećaja prema Sjevernom kri-lu bilo je ono saznanje kako nekoliko ljudi ipak zna što se događa u tajanstvenom dijelu broda, ali zatvoreni u ljušturu tajni, nisu smjeli, željeli, htjeli ili, prije vjerojatnije, nisu mogli reći kapetanu ništa o tome. Pollard nije skrivao svoju ljutnju i jasno je rekao Odboru što misli o cijeloj tajanstvenoj farsii. Sada, nekoliko minuta prije polaska, zatomio je taj osjećaj raz-mišljajući o najvećoj avanturi u koju polazi.

* * *

U 11.00, mladi vezist Wilson stao je na plavu liniju zapo-vijedanja i glasno uzviknuo:

– Prijenos počinje za pet minuta, gospodine! – salutirao je i izgubio se u hodniku odlazeći od zapovjednog mosta. Pollard zakorači ispred ekrana i zapovjedi posadi na mostu stav mirno. Nategne objema rukama uniformu i ispravi gla-vu, toliko da se činilo kako je sada nekoliko centimetara viši. Na ekranu se pojavi prijemna hala *Espera*, prošarana boja-ma ispraćaja. Predsjednik je govorio laganim tonom, a kao u magli, Pollard je slušao rečenice ne mogavši uobličiti njihovo značenje. Pripisao je to adrenalinu, duboko udahnuo i smirio otkucaje srca. Tek nakon nekoliko minuta, potpuno miran i razgovijetan govor Predsjednika došao je do njegovih možda-nih sinapsi.

– ... ali bez patetike jer nismo ovdje kako bismo tugovali i jedni drugima bili rame za plakanje. Ovo je hrabra misija i jedina misija koja je bila moguća ako želimo očuvati i ono malo što je preostalo od ljudske vrste. Svi mi koji ostajemo s

ponosom trebamo gledati na današnji dan i sjećati se svakog trenutka, svakog pokreta, svakog daha, riječi... bilo bi dobro da mogu reći kako ćete ovo pričati svojoj djeci... ali to se neće dogoditi, to dobro znamo. Imamo puno povjerenje u kapetana Pollarda i njegovu posadu. Nadamo se kako će brod izdržati i provesti plan u djelo kada to bude potrebno. Možda ne odmah, možda ne za deset ili sto godina, ali već ćemo pronaći planet na koji ćemo naseliti ove ljude iza mene i nastaviti širiti ljudsku vrstu svemirskim prostranstvom. Budite ponosni što se ovakvo što događa u vašem vremenu.

Predsjednik se osvrne iza sebe i pogleda oštrim pogledom prema projiciranoj slici.

– Kapetane Pollarde?

Uz nekoliko taktova mikrofonije, glas kapetana očistio se i postao onako hrapav i autoritativan kakav je bio i u stvarnosti.

– Gospodine Predsjedniče! Gospodo! Moja posada i ja spremni smo krenuti. Svi sustavi rade optimalno i svaki putnik je obaviješten o polasku. Na sve tri palube svatko zna što mu je činiti. Želim napomenuti kako ćemo moja posada i ja svim svojim bićem težiti ispuniti misiju stavljenju pred nas. Zed će pronaći svoje odredište, u to budite sigurni.

Prijemnom halom razlio se pljesak odobravanja. Pollard nije bio rječit, ali je bio jasan i precizan poput infarkta. Predsjednik je pljeskao, Administrator je pljeskao, i to je bio trenutak zajedništva i prijeko potrebne psihološke ravnoteže koja je trebala svima za zadatak. Pljesak se utišavao i samo je nekoliko tupih ruku još remetilo novonastalu tišinu. Predsjednik se primakne rubu platforme, pogleda u ljude ispod sebe, pa u kapetana Pollarda.

– Jedino što još možemo reći jeste: Sretan put, kapetane, i neka je sa srećom.

Pollard je žustro salutirao i lupio petama. Posada na zapovjednom mostu učinila je isto. Ekran se isključio, a u prijemnoj hali nastao je muk.

Platforma s Predsjednikom polako se spuštala, a negdje na pola puta začuo se snažan zvuk udarca metala o metal pretvoren u trenutnu škripu. Elektromagneti su odvajali Grdosiju od Svemirske stanice. Lagano, kao da kreće u posmrtni marš, Zed prijeđe svoj prvi metar. Spojni kablovi otpadnu i kao mrtve zmije počnu lelujati u vakuumu svemira. U trenu je zavladala tišina. Na ekranu su vidjeli ogromni međugalaktički jedrenjak kako napušta Stanicu. Mlaz motora, nekoliko stotina metara dug, ukazivao je na nevjerojatni potisak i snagu, ali tišina svemirskog prostranstva mûkom je ispratila svu silinu stroja, a ljudima na Svemirskoj stanici donijela sjetu ispraćaja.

Predsjednik nije gledao prema ekranu. Sišao je s platforme i tiho se provezao ispred ljudi, koji ga nisu primjećivali. Došavši do Administratora, podigao je glavu i duboko uzdahnuo.

– Koliko imamo zaliha na Stanici, Roberte?

Administrator nije skidao pogled s ekrana, upijao je svaki prijeđeni metar *Grdosije*, i kao nikada do sada, osjetio je svu težinu izabranog poziva. Spustio je pogled prema Predsjedniku i položio mu ruku na rame.

– Dovoljno da vidimo kako se planet raspada, gospodine.

Zemlja je doživela potpunu katastrofu i jedina odbrana od nastupajućeg uništenja jeste beg, i to beg odabrane grupe ljudi na ogromnom svemirskom brodu koji je u tu svrhu i napravljen. Prošli su vekovi i Zemlja je za nove naraštaje samo daleka priča, gotovo mit. Na putu im se pojavljuje planeta pogodna za život, ali nastanjena negostoljubivim stvorovima...

Naučnofantastični roman *Zovite ju Zemlja* mladog i izuzetno talentovanog hrvatskog autora Ivana Lutz-a donosi nam pravu futurističku studiju ljudske naravi i dostignuća. Na neverovatno inteligentan način, autor nam preko uzbudljivog zapleta postavlja pitanja o smislu napretka civilizacije i rešenjima koja taj napredak donosi. Veoma pažljivo građenje likova uvodi nas u dramatičnost romana, a neverovatan rasplet čini da knjigu završavamo tužni zbog toga što je došao kraj.

Ivan Lutz (1978, Slavonski Brod) je profesor fizike po vokaciji i kosmopolita po uverenjima. Piše otkad zna za sebe, a tek odnedavno šalje tekstove po belom svetu. Nekoliko njegovih kratkih priča objavljeno je u SF časopisima u Hrvatskoj u poslednjih godinu dana. Napisao je četiri romana i trenutno radi na petom. *Zovite ju Zemlja* je njegov prvi objavljeni roman.